

Arrest

nr. 95 570 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 oktober 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juni 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 22 oktober 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 16 oktober 2009 en op 17 november 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 5 mei 2010 wordt verzoeker gemachtigd tot een onbeperkt verblijf.

Op 24 februari 2011 wordt verzoeker door de politie thuis bezocht. Hij bekent dat hij een valse naam heeft opgegeven.

Op 11 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan de verblijfsmachtiging op grond van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 maart 2011.

Op 14 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing werd een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 58 438 van 23 maart 2011 de vordering heeft verworpen.

Tegen de beslissing van 11 maart 2011 en het bevel van 14 maart 2011 dient verzoeker vervolgens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die bij arrest nr. 64 909 van 15 juli 2011 het beroep verwerpt.

Op 15 oktober 2011 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf waarvan 3 jaar met uitstel wegens inbreuken op de drugswetgeving en deelname aan een vereniging.

Op 12 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, N. B., Waarnemend Adviseur (1) (2) wordt aan de genaamde N., A. geboren te Oujda op (...)1975 die de Marokkaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië", tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

X Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Op 25.11.2011 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot vier jaar gevangenis met uitstel behalve voor één jaar, wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Er bestaat een risico op nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Op 05.05.2010 werd betrokkene gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur, naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf die op 13.10.2009 was ingediend. Deze beslissing werd hem op 01.06.2010 betekend.

Op 11.03.2011 werd een einde gesteld aan dit recht op verblijf (beslissing betekend op 11.03.2011). Betrokkene had namelijk gebruik gemaakt van verschillende identiteiten met het oog op het misleiden van de Belgische autoriteiten. Door de PZ Mira werd PV opgesteld voor valse naamdracht (...) op 24.02.2011.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terug leiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft gebruik gemaakt van verschillende identiteiten met het oog op het misleiden van de Belgische autoriteiten. Door de PZ Mira werd PV opgesteld voor valse naamdracht (...) op 24.02.2011.

Op 25.11.2011 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot vier jaar gevangenis met uitstel behalve voor één jaar, wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Gezien deze recente veroordeling, bestaat er een actueel en reëel risico op nieuwe schending van de openbare orde."

Op 20 november 2012 is verzoeker gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan een actueel belang, nu verzoeker op 20 november 2012 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. Aldus heeft de bestreden beslissing volledige uitvoering verkregen en is deze beslissing uit het rechtsverkeer verdwenen.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Aangezien de bestreden beslissing werd uitgevoerd, kan verzoekende partij in principe geen voordeel meer halen uit het door haar ingestelde beroep.

Het belang dat verzoekende partij heeft om op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten gaat evenwel niet altijd verloren enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er mag immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM. De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 8 van het EVRM.

2.3 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.1 Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat hij sedert meer dan drie jaar een stabiele relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan. In Marokko heeft hij geen enkel middel van bestaan en hij vertoeft op het Belgisch grondgebied sedert eind jaren '90. Verzoeker verwijst naar de voorgaande procedures, zoals het regularisatieverzoek waarin reeds melding werd gemaakt van zijn duurzame relatie met de Belgische onderdaan en hun samenwonen te Kortrijk. Volgens hem dient minstens artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Een belangenafweging is niet gebeurd en niet terug te vinden in de loutere formele motivering van de bestreden beslissing. Er wordt nergens in de beslissing verwezen naar zijn stabiele gezinssituatie. De schending van zijn gezinsleven moet in verhouding staan met het nagestreefde doel. *In casu* wordt niet ontkend dat hij bepaalde criminele feiten heeft gepleegd. Deze feiten zijn eenmalig en dateren van geruime tijd terug. De banden met zijn moederland zijn uiterst summier. Hij heeft zich daarentegen volledig geïntegreerd in België, hij spreekt goed Nederlands, hij heeft een vaste en stabiele relatie en heeft in het verleden gewerkt.

2.3.2 Verzoeker stelt dat hij sedert eind jaren '90 op het Belgisch grondgebied vertoeft. Uit de stukken van het dossier blijkt niet wanneer verzoeker is toegekomen op het grondgebied. Hij heeft zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 11 juni 2007. Verzoeker beperkt zijn betoog tot de loutere bewering dat hij sinds eind jaren '90 in België vertoeft doch toont dit nergens *in concreto* aan. Verzoeker heeft op 5 mei 2010 een verblijfsmachtiging voor onbeperkte duur verkregen die evenwel werd beëindigd op 11 maart 2011 op grond van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt: *“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”* Verzoeker betwist niet dat hij gebruik heeft gemaakt van een valse naam. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker onder zijn valse naam bij verstek is veroordeeld op 23 februari 2010 wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. In de beslissing van 11 maart 2011 waarbij zijn verblijfsmachtiging wordt beëindigd, stelt verweerder vast dat verzoeker de door hem gepleegde strafbare feiten heeft verborgen gehouden bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op 16 oktober 2009 en aldus de Staat heeft misleid. De regularisatie was niet toegestaan indien verweerder had geweten dat verzoeker strafrechtelijk werd vervolgd. Verzoeker stelt dat hij in het verleden heeft gewerkt doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt geen ‘wettige en officiële’ tewerkstelling en verzoeker toont dit ook niet aan in zijn verzoekschrift. Verzoeker verwijst naar een ‘voorgaande’ procedure van regularisatie waarin hij melding zou hebben gemaakt van de duurzame relatie met mevrouw S. en hun samenwonen te Kortrijk. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 16 oktober 2009 blijkt evenwel dat met geen woord wordt gerept over een relatie met mevrouw S. en blijkt evenmin dat hij samenwoonde met mevrouw S. op een adres te Kortrijk. Uit de stukken van het dossier blijkt daarentegen dat hij pas sinds 1 december 2010 op hetzelfde adres als mevrouw S. verblijft. Verzoeker beweert aldus op ongestaafde wijze dat hij sinds meer dan drie jaar een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met mevrouw S. De Raad merkt bovendien op dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker – ondanks zijn voorgehouden duurzame relatie – geen stappen heeft ondernomen om een verblijfsmachtiging te bekomen op basis van deze relatie. Het gezinsleven met mevrouw S. wordt aldus onvoldoende aangetoond.

Zelfs mocht worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven van verzoeker en deze inmenging als een weigering van ‘voortgezet verblijf’ zou worden beschouwd, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8, tweede lid van het EVRM niet wordt aangetoond.

Verzoeker betwist niet dat de bestreden beslissing is voorzien bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde oogmerken, met name de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. De legaliteit noch de legitimiteit van de bestreden beslissing worden betwist.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Verzoeker betwist niet dat hij gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten met het oog op het misleiden van de Belgische autoriteiten en door de correctionele rechtbank te Kortrijk werd veroordeeld, eerst bij verstek en nadien bij verzet tot vier jaar gevangenisstraf waarvan drie jaar met uitstel wegens inbreuken op de drugswetgeving en deelname aan een vereniging. Het vermogen van verzoeker (135.068,75 euro) werd verbeurd verklaard gezien het uit een misdrijf was verkregen. Verzoeker werd op 5 mei 2010 gemachtigd tot een onbeperkt verblijf dat werd beëindigd op 11 maart 2011 en hem niet zou zijn toegekend indien hij de Belgische autoriteiten niet had misleid door gebruik te maken van een valse identiteit. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van 25 oktober 2010 blijkt dat hij is veroordeeld voor feiten gepleegd in de periode van 4 december 2007 tot 4 december 2008. Verzoeker werd vooreerst bij verstek veroordeeld omwille van zijn valse naamdracht. Het feit dat de gepleegde feiten waarvoor hij thans is veroordeeld ‘van enige tijd geleden’ dateren, heeft hij aldus aan zichzelf te danken, nu de valse naamdracht erop gericht was de Belgische autoriteiten te misleiden. Het oordeel van verweerder in de bestreden beslissing dat er een actueel en reëel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde, is niet kennelijk onredelijk gezien de aard van de inbreuken, de straf en strafmaat zoals beoordeeld in het (recente) vonnis van 25 oktober 2010. Verzoekers betoog dat hij de feiten zou hebben gepleegd wegens zijn precaire situatie, met name dat hij als illegaal op het

grondgebied verbleef, is bovendien weinig geloofwaardig, gezien de aard en de omvang van de feiten (de procureur des Konings had het in zijn advies over cocaïne- en heroïnehandel 'op grote schaal'), de ernst van de veroordeling en het omvangrijke bedrag dat verzoeker uit de gepleegde misdrijven heeft bekomen. Verzoekers betoog dat hij geen banden meer heeft met zijn moederland is beperkt tot een loutere bewering en wordt nergens *in concreto* aangetoond. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet - en verzoeker beweert dit ook niet - dat er nog andere familieleden verblijven in België. Uit de stukken van het dossier blijkt aldus de zeer ernstige feiten die aan de grondslag liggen van de veroordeling waardoor het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Aangezien verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, niet tewerkgesteld was in België en zijn gezinsleven beperkt is tot een relatie met een Belgische onderdaan sinds een tweetal jaren, waarbij verzoeker nooit een poging heeft ondernomen om een verblijfsrecht te bekomen op grond van deze beweerde duurzame relatie, is het evenredigheidsbeginsel niet miskend. Er dient derhalve beoordeeld te worden dat de verwijdering noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Bijgevolg wordt ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.3.3 Ten overvloede wordt opgemerkt dat waar verzoeker de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 het volstaat te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht en hij niet aantoont welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat hij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

2.4 De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, is gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN